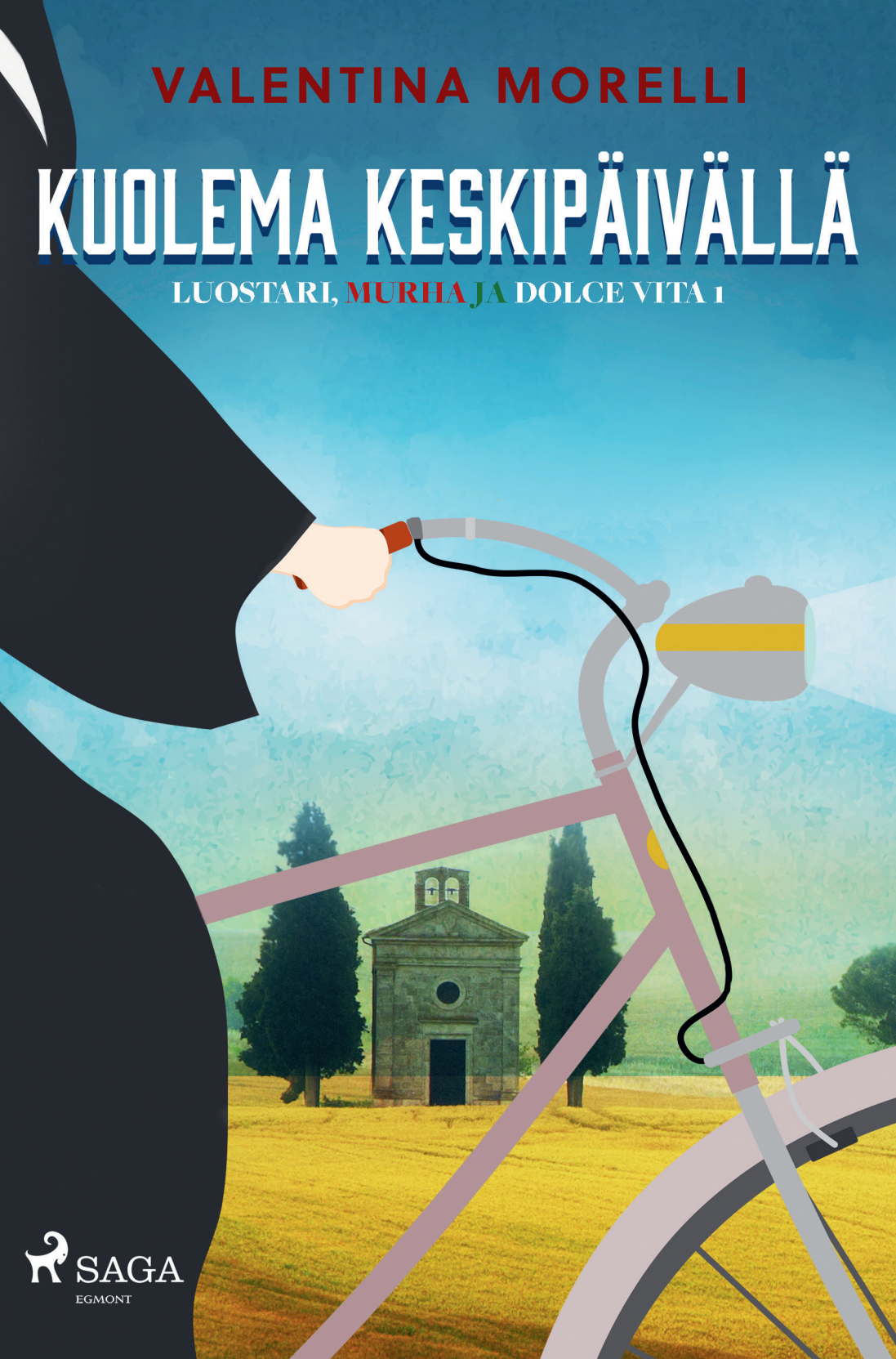

VALENTINA MORELLI

KUOLEMA KESKIPÄIVÄLLÄ

LUOSTARI, **MURHA** JA DOLCE VITA I

Valentina Morelli

Kuolema keskipäivällä

Suomentanut Anne Kilpi

SAGA Egmont

Kuolema keskipäivällä

Translated by Anne Kilpi

Original title: *Tod zur Mittagsstunde*

Original language: German

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2023 Valentina Morelli and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727028552

1. POD-udgave

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt

Sisar Isabella

35-vuotias luostarisisar, jonka kastenimi on Isabella Martini. Isabella tiesi jo varhain haluavansa nunnaksi, joten hän liittyi pieneen nunnakonventtiin Etelä-Italian Calabriassa. Kun luostari suljettiin, Isabella muutti Santa Caterinaan, jossa hän löytää todellisen kutsumuksensa rikostapausten selvittelyn parissa. Hän avaa mielensä kylälle ja sen maalliselle elämälle – ja alkaa siinä sivussa napata kiinni rikollisia.

Matteo Silvestri

Sisar Isabella auttaa kylän 29-vuotiasta karabinieeriä tämän tutkimuksissa – vai ehkä sittenkin toisinpäin? Matteo on poliisina vielä kokematon, ja Isabella ottaa hänet siipiensä suojaan.

Abbedissa Filomena

”Herra antaa, Herra ottaa.” Tätä lausetta pitää ohjenuoranaan luostarin 63-vuotias abbedissa Filomena. Häntä ei ole vielä koskaan nähty ilman kaapua. Filomena on viettänyt koko luostarielämänsä Santa Caterinassa ja siellä hän haluaa myös päättää maallisen taivalluksensa. Hän on omistautunut täyden sielunsa ja ruumiinsa voimin suojelemaan luostaria ja ”omia” nunniaan.

Duccio Lenzi

Duccio Lenzi on kylän pormestari, joka pitää itseään Santa Caterinan omistajana – avokätisenä, vaativana mutta myös periksiantamattomana, mikäli jokin ei sovi hänen suunnitelmiinsa. Lenzin mielestä kaiken ei aina tarvitse päätyä julkisuuteen – sisar Isabella kuitenkin näkee asiat valitettavan usein toisin...

1

”Che merda, eihän kukaan ota tällä helteellä edes aasiaan ulos tallista!” Sisar Maria Alessia kirosi eikä yrittänytkään hillitä villiä purkaustaan abbedissa Maria Filomenan silmien alla. Ei senkään jälkeen, kun abbedissa oli ensin luonut Maria Alessiaan pistävän katseen ja heittänyt sitten porkkanannaatit tämän kasvoille, jotta sisar vihdoin hiljenisi.

Maria Isabella virnisteli mielessään – vaikka hänen omiinkin jäseniinsä sattui ja vaikka hänestä tuntui, että hänen selkänsä taivutti rikkaruohojen kitkemisestä ja ylikypsien tomaattien poimimisesta kaksin kerroin. Kaiken lisäksi hän oli tiheään kudotusta kankaasta valmistetun virka-asunsa alla hiestä märkä.

Alkukevään aurinko oli Toscanassa armoton. Erityisesti keskipäivän aikaan, kun oliivipuiden vähätkin varjot katosivat ja sisaret jäivät puutarhatöissään täysin vailla suojaa. Maria Isabella loi huohottaen katseensa vasempaan ranteeseensa... eikä nähnyt mitään. Niin tietysti, hänhän oli jättänyt rannekellon kammionsa yöpöydän päälle, isoäidiltään ensimmäisen pyhän ehtoollisen

kunniaksi saamansa, puhki luetun Raamatun viereen. Se oli erityinen kirja. Ei kallisarvoinen sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta Maria Isabellalle mittaamattoman arvokas, perintökalleus juuri siltä isoäidiltä, jonka mukaan hänet oli nimetty: Maria Estrellalta. Isoäiti oli ollut ylpeä nainen, joka ei ollut koskaan piitannut muiden mielipiteistä, vain omistaan. Eikä isoäiti varsinkaan olisi antanut kenenkään estää itseään antamasta tätä Raamattua Maria Isabellalle pyhän ehtoollisen kunniaksi.

Isabella osasi arvostaa lahjaa. Eikä pelkästään niiden kymmenen viidenkymmenentuhannen liiran setelin vuoksi, jotka isoäiti oli piilottanut sivujen väliin ja jotka olivat varisseet Isabellan ylle kuin setelisade, kun hän oli pitänyt kirjaa väärinpäin päänsä päällä.

Tämä Raamattu oli suvun perintökalleus, oli ollut sitä jo viiden sukupolven ajan.

Isabella rakasti tuota mattamusti nahkakansiin sidottua kirjaa, jonka sivuissa oli arvokkaan näköiset kultareunukset, koska se oli vahvistanut hänen uskoaan. Ei sillä, että hänen uskoaan olisi erityisesti pitänyt vahvistaa. Usko Jumalaan oli aina ollut tukevasti ankkuroitu Isabellaan. Mutta tuo lahja, tai pikemminkin siihen kirjoitettu sisältö, oli saanut Isabellan omistautumaan sille, minkä hän koki oikeaksi. Maria Isabella tiesi jo nuorena, mitä kohtalo oli hänen varalleen järjestänyt, ja muodollisesti hänen tulevaisuutensa oli kirjoitettu tuon kirjan nahkakansien väliin. Mitään muuta vaihtoehtoa ei ollut koskaan ollut. Ei mitään muuta suunnitelmaa.

Sitä ei muuttaisi edes tämä – Jumala hänelle anteeksi antakoon – helvetillinen paahde. Ikävä vain, ettei Maria Isabella

tiennyt, kuinka kauan hyvin ansaittuun lounastaukoon vielä oli aikaa.

Hän pystyi jo haistamaan keittiöstä sisar Maria Hildegardin kaalipadan, joka tuoksui ihanasti timjamille ja tuoreelle valkosipulille. Hänen vatsansa kurni lakkaamatta. Isabellalla ei ollut mitään myöskään sitä vastaan, että hän saisi pian juoda lasillisen luostarin omilla viljelmillä tuotettua chiantia. Ahkerasti työskentelevälle sallittiin myös viini. Siitä kaikki sisaret olivat yhtä mieltä.

Maria Isabella pyyhki hikeä otsaltaan ja katsoi taivaalle. Hänen oli siristeltävä silmiään auringossa.

Hän oli melko hyvä arvioimaan kellonajan auringon perusteella. Sen hän oli oppinut partiossa. Keskipäivä oli hänen arvionsa mukaan nyt jo ohi.

Miksi kellot eivät soi?

”Paljonko kello on?” hän kysyi vieressään kyyristelevältä sisar Alessialta, joka kärsi rehevän kokonsa vuoksi helteellä työskentelystä vielä enemmän kuin muut. Abbedissa oli kuitenkin armoton ja vaati samaa kaikilta. Jopa joukon vanhimman, sisar Immaculatan, käteen työnnettiin luuta kivetyn tornipihan lakaisemista varten. Lakaistavaahan luostarissa riitti.

Tuuli kuljetti ilmassa jatkuvasti rantahiekkaa, kantoi sitä mukanaan useita kilometrejä aina luostarin muureille saakka, missä se sitten laskeutui maahan hienona kerroksena – sikäli kuin se sille sallittiin. *Hiekka tekee mitä tahtoo*, tapasi abbedissa sanoa. Isabellasta vaikutti kuitenkin pikemminkin siltä, että abbedissa oli se, joka teki mitä tahtoo.

”Kuinka niin?” tuhahti sisar Alessia huonotuulisena. ”Joko sinua muka väsyttää? Täällä tehdään työtä siihen saakka, kunnes kellot soivat.”

Isabella nyökkäsi. Kyllähän hän säännöt tuns. Hän odotti hetken ennen kuin vastasi. ”Mutta ne eivät soi.”

”Koska kello ei ole vielä kahtatoista”, abbedissa puuttui keskusteluun ja nykäisi maasta paksun tukon voikukkia.

”Tarkista!” kehotti Isabella nunnien johtajaa, joka katsoi häntä yllättyneenä. Maria Filomena ei ollut tottunut ottamaan vastaan käskyjä. Hän kohotti kuitenkin vasenta kättään ja katsoi ensin kelloa ja sitten Isabellaa. Silmät suurina. Hitaasti hän suuntasi katseensa taas kelloon. Hänen kasvoillaan oli ensin epäuskoinen, sitten hämmentynyt ilme.

”Mitä kello on?” tivasi Isabella.

”Kohta puoli yksi.”

Ympärillä olevat sisaret yksi toisensa jälkeen keskeyttivät työntekonsa ja alkoivat katsella toisiaan kysyvästi.

”Mutta...” sanoi yksi.

”Pitkältä se tuntuikin”, mutisi toinen.

Kuin yhteisestä käskystä kaikkien päät kääntyivät hitaasti kohti kulmikasta kellotornia, joka kohosi heidän yläpuolelleen ylväänä. Ja mykkänä. Ennen kaikkea mykkänä.

”Kuka on vuorossa?” Johtajan äänessä oli syyttävä sävy.

”Sisar Maria”, sanoi Maria Alessia viipymättä.

”Kuka Maria?” Maria Filomena ähkäisi ärtyneenä. Hän katsoi Maria Alessiaa silmät viiruiksi nipistettyinä. Häntä ei voinut moittia ärsyyntymisestä. Oli sattuman sanelemaa, että puolella sisarista oli etunimenään Maria. Tuo nimistä kenties pyhin, jonka tyttölapselle saattoi antaa. Tai jonka saattoi itse antaa itselleen nimeksi, kuten perinteeksi oli luostarielämään astuvien sisarten keskuudessa muodostunut. Toistuvat, hermoille käyvät väärinkäsitykset olivat siis enemmän sääntö kuin poikkeus, mikä

oli saanut abbedissan kutsumaan sisaria yhä useammin toisella nimellä ensimmäisen sijaan.

”Maria Raffaella”, vastasi Maria Alessia hiljaa.

”Niinpä tietysti”, lipsahti abbedissan suusta. ”On varmaankin taas tarttunut grappapulloon. Pitäisi olla selvää, että juominen ennen päivälepoa on synty.”

Yksi sisarista teki ristinmerkin.

Sikäli kuin Isabella muisti, ei Raamatussa sanottu mitään abbedissan sanoihin viittaavaa. Ei Vanhassa eikä Uudessa testamentissa. Mutta hän ei sekaantunut asiaan vaan suoristi selkänsä ja pani kädet lanteilleen.

”Minä käyn katsomassa”, hän sanoi muille. ”Ehkä köyden kanssa on ongelmia.”

Kuului hyväksyvää mutinaa.

Aina silloin tällöin kävi niin, että kellon köysi jäi jumiin eikä kellon soittaminen onnistunut. Jos tilanne oli tämä, auttavista käsistä olisi apua.

Reitti neljäkymmenen metrin korkeuteen kohoavalle kellotornille kulki vihannes- ja yrttipenkkien valtaaman sisäpihan poikki ja ohi kanalan, josta kuului virkeää kotkotusta ja kujerrusta, koska eläimet ajattelivat syötävää olevan tulossa. Siipikarjalle mustavalkeaan sisarensä viittaan pukeutuneet naiset tarkoittivat yhtä kuin ruokaa. Joskus Maria Isabella kadehti noita eläimiä niiden yksinkertaisuuden vuoksi. Niiden ei tarvinnut kitkeä rikkaruohoja eikä miettiä, saiko ennen lounasta juoda tilkan viiniä.

Kun Maria Isabella kääntyi kanalan nurkalta, hänen katseensa osui kivipenkkiin holvikaarien ympäröimänä kellotornin varjossa.

Penkillä istui Immaculata. Kokoon lyyhistyneenä. Vieressään valtava luuta, joka kädessään hän oli aamulla livahtanut abbedissan valvovan silmän alta.

Isabella katsoi sisarta huolestuneena. Vanha nainen ei liikkunut. Isabella meni varovasti Immaculatan luo ja tönäisi tätä. Ensin varoen. Kun mitään reaktiota ei ollut havaittavissa, hän toisti tönäisyn vähän voimakkaampana. Sisar Immaculata keikahti kyljelleen.

”Voi ei!” pääsi Isabellan suusta. Hän pidätti kauhistuneena henkeään, kun ilmoille kajahti harras kuorsaus.

Niin voimakas, että vanhan naisen rintakehä värisi jokaisella hengenvedolla.

Helpottuneena Isabella astui lähemmäs ja katsoi sisar Immaculatan ryppyjen peittämiä kasvoja. Hän leikitteli hetken ajatuksella, että herättäisi tämän, mutta päätti kuitenkin jättää sen tekemättä. Siinä, miten sisar istui penkillä, leuka rintaansa vasten painettuna, oli jotain lähes lapsenomaista. Kuka voisi olla vihainen, jos sisar Immaculata kerran laiminlöi velvollisuutensa?

Isabella nosti hellävaraisesti Immaculatan vasemman käden pois auringosta ja asetti sen naisen syliin, jottei tämän iho palaisi.

Sisäpihan lakaisu jäisi varmaankin nyt hänen tehtäväkseen – ainakin, jos hän ei halunnut, että iäkäs sisar joutuisi vaikeuksiin abbedissan kanssa.

Ensin hänen pitäisi kuitenkin tarkastaa kellon tilanne. Hän oletti sisar Raffaelan yrittävän tornissa parhaillaan ratkaista pulmaa ja niinpä hän jatkoi matkaansa hyvillä mielin, sillä hän piti tästä paikasta. Tornin korkeus tarkoitti hänelle mahdollisuutta olla lähempänä Jumalaa.

On keskipäivä Santa Caterinan luostarissa. Sisar Isabella on ihmeissään, sillä kellot eivät soita rukouskutsua. Lähtiessään tutkimaan asiaa Isabella tekee kauhistuttavan löydön: sisar Raffaella makaa luostarin sisäpihalla hengettömänä. Elämäniloinen nunna on ilmeisesti pudonnut kellotornista.

Mutta onko todella kyse onnettomuudesta, kuten luostarin johtajatar kivenkovaan väittää? Isabellasta tuntuu mahdottomalta uskoa sitä. Entä mitä merkitsee luku, joka on piirretty ruumiin viereen hiekkapölyyn? Isabella alkaa yhdessä nuoren karabinieerin, Matteo Silvestrin kanssa tutkia tapausta. Pian kaksikko pääseekin synkän salaisuuden jäljille... Nyt tarvitaan Jumalan johdatusta!

Valentina Morelli on kirjoittanut romaaneja jo vuosia. Hän omistaa ”Luostari, murha ja dolce vita” -sarjansa Italialle ja onnistuu oivallisesti vangitsemaan toscanalaisen tunnelman. Rikosromaaneillaan hän haluaa kertoa inhimillisiä tarinoita.